Ч. 50. Четвер 18 (5) марта 1909. Рік XIX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостках на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З палати послів. — По сербскій відповіди. — Болгарско-турецке порозуміне.

Вчера перед засіданем палати послів уконституовало ся кілька комісий. Предсїдателем комісиї анексийної єсть пос. Шустершиц, а одним з секретарів п. Окуневский; в комісиї буджетовій предсїдателем вибрано п. Кіярі'ого, одним з секретарів п. Станишевского.

В дальшім ході дискусиї над контингентом рекрутів промавляв вчера в палатї по п. Фреслю пос. Грібар. Обговорював заграничне положеня і просив, аби Австрия уживала всїх способів, щоби відвернути грозу війни, бо ясна річ, що Австрия нїчого з тої війни не може мати крім виключно сумнївної вартости слави, що поборе нерівного противника. Сербский нарід заслугує на те, аби мав можність свобідного, необмеженого розвитку. Признанем тої можности придбає собі Австрия доброго приятеля і симпатию Европи. Мадярам залежить на викликаню кровавого міжнародного заколоту, бо надіють ся, що серед загального замішаня добудуть ся независимости. Вкінци обговорював бесїдник події в Люблянї.

По Грібарі забрав слово п. президент міністрів бар. Бінерт. Відповідь сербского правительства — говорив бесїдник — не відповіла нашим ожиданям. Ми хотїли в найприхильнїйший спосіб подати Сербії руку, щоби дати її можність заявити супротив нас в ясний спосіб зміну своєї політики що до Босни і Герцеґовини і розвитку наших господарчих відносин. На кождий спосіб не будемо могли перед одержанем вдоволяючого поясненя о правдивих намірах Сербії війти з Сербією в переговори в справах господарских. Позаяк переговори міністерства справ заграничних з Сербією ведуть ся дальше, мусить бесїдник обмежити ся до тої короткої заяви. Дальше підчеркнув п. президент міністрів конечність сильної і хороброї армії, удержаня її одноцїльности в інтересї державного становища монархії і просив о скоре полагоджене закона о контингентї рекрута.

По бар. Бінерті промавляв пос. Удржаль. Президент попросив бесїдника о годинї 3 по полудни, аби перервав свою бесїду і докінчив свою бесїду на нинїшнім засїданю. На тім перервано засїдане а слїдуюче назначено на нинї рано.

На вчерашнім засїданю руского клюбу обговорювано бесїду п. Трильовского в дискусиї над контингентом рекрутів. В урядовім комунїкатї клюб заявив ся, що не годить ся зі словами п. Трильовского, о скілько дотикали они поведеня австрийської армії підчас окупациї Босни і Герцеґовини. В тім дусї має нинї промовити в палатї п. Василько.

Вечірні часописи віденьскі приносять з правительственних кругів вісти, що Австрия для зазначення своїх мирних намірів задумує ще раз дати Сербії можність ясної відповіди, тому в найблизших днях і то ще в сїм тиждни ґр. Форґач удасть ся до сербского правительства з поставленем єму рішучих питань, на які буде домагати ся ясної і недвозначної відповіди. Від становища сербского правительства буде завсїти чи буде удержаний мир чи ні.

В Константинополи осуджують загально сербску ноту, називають її неясною, невдоволяючою, лише в тім видять надію на мир, що Сербія остаточно побачить, що мусить шукати безпосередного порозуміня з Австро-Угорщиною. „Levant Herold“ думає, що мир може наступити лише тодї, коли держави полишать Австро-Угорщину і Сербію самим собі. Молодотурецкий „Schurai Ummet“ уважає сербску ноту кроком взад, який наново викликав небезпечність війни. Наслїдком політичних помилок Туреччини Сербія була в можности поставити свою армію на воєнний стопі. Вкінци заявляє ся ча-

---

32)

Небезпечна тайна.

З анґлійского — Чарльса Ріда.

(Дальше).

— Шкода бесїди, пане Бартлї — сказав Гоп.— То, що нинї рано стало ся, не відстане; наші дороги мусять розійти ся. З того, що менї при однїй нагодї Вальтер Кліффорд сказав, набрав я підозріня, що то ви єго при моїй помочи обманули о значне майно.

— А як би й так, то що вам то вадить?— Змилуйте ся наді мною і мовчіть.... кажіть, кілько хочете за то.

— Що менї то вадить, що Вальтерови Кліффордови стала ся кривда?— Він послїдний чоловік в сьвітї, котрому би я в справах грошевих хотїв шкодити. Я маю залагодити з ним важкий рахунок і зачну від того, що скажу правду і верну єму то, що єму належить ся.

На тім урвала ся їх розмова, бо її перебив один з копальників Джім Давіес. Він вбіг до компати, а не зважаючи на нїщо, відозвав ся: Ходіть борзенько до копальнї, пане Гоп! Підпори старої штольнї подають ся, а в другім місци набігає богато води.

— Зараз прийду — відповів Гоп;— житя робітників не можна виставляти на небезпечність. Злагодіть вінду!

Джім пішов, а Гоп відозвав ся до Бартлія: Треба вам знати, що я нинї послїдний раз спускаю ся до вашої копальнї.

— Ще хвилинку, Гопе! — відозвав ся Бартлї в розпуці — Ми були преці так довгий час приятелями... я гадав би, що ви повинні бути менї вдячні.

— Я й вдячний.

— Ну, то я зроблю з вас богача, скоро ви спонукаєте Марійку, щоби вернула назад до мене і коли самі будете мовчати. Не говоріть нї за мною нї против мене. Від старого приятеля чей то не за богато вимагає ся. Отже що менї на то скажете?

— То, що буду правду говорити! Хочу мати чисту совість і задержати при собі свою дитину.

Відповідь зовсїм пригнобила Бартлія. Ноги зачали під ним трясти ся і він спер ся об паркан, щоби не упасти, бо погадав собі зараз, що полковник Кліфорд зажадає від него не лиш Вальтерової спадщини, але також і проценти від процентів за пятнайцять літ.

Коли він так стояв пригноблений і ледви ще міг удержати ся на ногах, зачув якийсь глумливий голос, котрий єго дуже прикро вразив.

— А що, попав ся, дідусю? — Дївчина не хоче назад вернути, а Гоп не хоче держати язика за зубами!

Бартлї оглянув ся здивований і побачив за собою блїде як у трупа лице Монктона, котрий як чорт вишкірив до него зуби. Бартлї в першій хвили здивував ся, що той чоловік, котрий хотїв єго обікрасти, важив ся єго зачепити. Але він був так заклопотаний, що не міг о чімсь иншім думати.

— Що ви знаєте? — відповів він різко.

— То я вам скажу! — сказав на то Монктон з великим спокоєм; відтак пішов повільним кроком вздовж живоплота аж до фірточки, котрою заходило ся з левади до Гопового города і підійшов зухвало аж до Бартлія та й собі спер ся на паркані.

— Я все знаю — сказав він відтак; — чотирнайцять літ тому назад підслухав я вас у вашім бюрі, коли ви міняли ся з Гопом за дитину а тепер тиняв ся тут цїлий день та придивляв ся комедиї і так вже все знаю, тому нїхто не зможе пускати менї блахмана в очи.

Бартлї з розпуки аж здоймив руки до гори.

— Тепер вже все пропало! — став він жалувати ся. — Я вже зовсїм зруйнований... щож менї дїяти, щоби вам обом роти заткати.

— Не говоріть так голосно, мої любі.

— Чому нї? — спитав Бартлї. — Коли не буду говорить, то другі за мене то зроблять. — Однак при тім зачав тихійше говорити і ждав нетерпеливо того, на чім то все скінчить ся.

— Послухайте мене — сказав Монктон, зачавши говорити спокійнїйше і поважнїйше а Бартлї слухав єго уважно але з не малим страхом.

— Справа не стоїть так зле, як би здавало ся — сказав він. — Лиш двох людий має на то докази, що ви злодюга. — Бартлї аж кинув ся. — Одного з них можна підкупити — Бартлї підняв голову до гори з легким пробleском надії, підчас коли Монктон говорив дальше: А другий — спустив ся в копальню.

сопись, що против віддачі частини Новобазарского санджаку буде Туреччина боронити ся всіми силами.

З Петербурга доносять, що турецкий мінїстер справ заграничних Ріфаат від'їхав звідтам до Берлина. Що до болгарско турецкої угоди, то осягнено порозумінє і підписано протокол, однако, як зачувати, знесенє цілого военного довгу, якого хоче Туреччина, застережено пізнїйшій конференциї. Головні точки угоди такі: Для остаточного улекшеня сплати 125 міліонів франків в користь Туреччини із сторони Болгариї опускає російске правительство Туреччині таке число річних рат военної контрибуциї, яка є потрібна, аби Туреччина могла добути ту суму при помочи позички. Угода предвиджує також можливість покритя із сторони Туреччини в найблизшім часї цілої решти контрибуциї також в дорозї позички, але тілько на 4%. Туреччина виявляє готовість не противити ся признаню независимости Болгариї, коли тілько згадана фінансова операция і инші спірні справи між Туреччиною а Болгарією будуть полагоджені. В кводї 125 міліонів франків містить ся вже відшкодованє для товариства ориентальних зелїзниць забраних в заряд Болгариї.

Новинки.

Львів, дня 17-го марта 1909

— **Іменованя.** П. Мінїстер рільництва іменував провізоричного геометра, Вол. Скржиповского, ґеометром при дирекциї домен і лїсів у Львові.

— **Надане стипендий.** Є. Е. п. Намістник надав опорожнені стипендиї з наукового фонду, призначеного для молодежи рускої народности в річних квотах 210 К почавши від шкільного року 19 8/9 слухачам видїлу фільософічного на львівскім унїверситетї: Іванови Манюкови з III р., Волод. Кучері з IV р. і Николаеви Паньчукови з I р., а також слухачеви з III р. видїлу фільософічного на унїверситетї в Ґрацу Емілїянови Копистяньскому.

— **Коротка біоґрафія Шевченка.** Київске видавництво „Час" випустило коротку біоґрафію Тараса Шевченка в числї 50.000 примірників. Виданє представляє плякат, призначений до того, щоби его вішати на стіні. Плякат богато ілюстрований: два малюнки в кілька красок („Шевченко над Днїпром" з картини Трутовского, акварели репродукция д. Іжакевича, та портрет Шевченка, зроблений д. Красицким). Крім того на плякатї уміщено два портрети Шевченка (Шевченко молодим, робота поета, маловідомий малюнок Трутовского — Шевченко в неволї); далї малюнок хати, де родив ся Шевченко і малюнок єго могили. Коли аркуш зложити, то він представляє книжочку, на котрої передній сторінцї уміщено відомий портрет Шевченка (роботи Бореля, в шапцї). Біоґрафію написано популярною мовою, під редакцією гуртка видатнїйших сучасних українських письменників. 30 000 сего видання замовлено полтавским земством, що має роздавати сей плякат по селах Полтавщини, 20.000 призначено на продаж. Весь прибуток з видання піде на памятник Шевченка в Київі.

— **З „Достави".** Львівска дирекция „Достави" просить уклінно Всеч. Духовеньство і церковні Братства, щоби при надходячім Великодни замовляли вже тепер свої церковні потреби. Сей поспіх пожаданий тому, щоби ухилити ріжні колїзиї, які могли би вийти при громадних замовленях, доставляних аж в послїдних днях: бож могло би тодї й нестати на складї деяких товарів, тай експедиция могла би бути припізнена. Наш склад найшов досї у Вп. публики загальне признанє добором найновійших і найгарнїйших товарів і се довіре бажали би ми й на дальше удержати. З того взгляду й просимо, задля вдоволеня Вп. публики, о скорші зголошеня. Склад „Достави" містить ся у Львові при улици Руській ч. 20 (в каменици „Днїстра"), а в Станиславові при ул. Смольки ч. 1.

— **Розвязанє „Філянтропії".** Ще 2 місяцї тому назад власти опечали папери асекурацийного товариства „Філянтропія" підозріваючи, що се товариство належить до рода таких мантїйских інституций як „Алїянс" і т. п., котрі визискують легкодушність і жажду легкого зиску бідних людий. Підозрінє то показало ся оправданим, і власти розслїдивши папери, викрили в статутах „Філянтропії" місця суперечні з законами а полиция в суботу на припорученє Намістництва розвязала се товариство.

— **Дрібні вісти.** Драматична секция Тов. ім. Котляревского уряджує в пятницю дня 19 с м. о 7 год. вечером аматорске представленє в салї „Gwiazdy": „Дядя Ваня" штука в 5 діях Чехова.— Загальні збори Тов. ощадн. і позич. „Друг" в Снятинї відбудуть ся дня 30 с. м. о 11 год. в льокали „Бояна". — До полициї зголосили ся вчера Юлїян Вуйціковский і Йосиф та Мариян Кухарскі родом з Глипан рязаньскої ґуберниї в Росиї і просили, щоби їх відставлено до російскої границї, бо тут не можуть знайти ніякої роботи. — Судова розправа против Мирослава Січиньского відбуде ся перед судом присяжних дня 24 с. м. під проводом президента суду п. Стан. Мілашевского. — В готели „Подільскім" при ул. Городецкій відобрав собі житє вистрілом з револьвера Яков Маєр, урядник фірми банкової „Рогатин і Улям", спроневіривши перед тим льоса вартости 3000 К і прогуляв одержані за них гроші. — П. Вальцерова, жена професора львівского унїверситету, згубила боу із синих лисів вартости 600 К.

— **Женщина перебрана за мужчину.** До комісаря полициї п. Гадзїньского, сповняючого службу в експозитурі полициї на головнім двірци, привели перед кількома днями робітники, заняті при згортаню снїгу на шляху зелїзничім, одного із своїх товаришів, котрий видавав ся їм дуже підозрілим, бо не відзивав ся до нікого, не відповідав навіть на питаня і працюючи старав ся укривати лице. Чоловік той без заросту мав голову обвинену хусткою, мов би в тій цїли, щоби забезпечити ся від студени. На експозитурі показало ся, що то єсть женщина, якась Янїшевска з Клепарова Она розповіла комісареви сумну історию, виясняючу причину єї перебраня. Чоловік єї єсть робітником зелїзничим, лежить недужий, нездібний до роботи і дістає всего 22 К місячно, а дома 4 дрібних дїточок. О роботу, відповідну для женщини, дуже трудно, а голод бідних дїтий піддав їй оригінальну гадку. Она видїла, що до відгортаня снїгу на зелїзници треба богато людий і що за ту роботу добре платять, однак не беруть жінок до роботи. Длятого перебрала ся в одїнє чоловіка, голову завинула хусткою ніби від студени і наложила шапку та станула до роботи. Працювала так через 6 днїв аж остаточно звернула на себе увагу других робітників. На представленє комісаря п. Гадзїньского позволив начальник секциї п. Марціньский Янїшевскій працювати при згортаню снїгу аж до весни.

— **Репертуар руского театру в Самборі** (Саля „Сокола". Початок точно о 7½ год. вечером).

В четвер, дня 18 с. м. „Рідвяна ніч", опера в 5 діях М. Лисенка.

В суботу, дня 20 с. м. „Жидівка вихрестка" драма зі сьпівами в 5 діях Тогобочного.

— Щож менї з того?

Монктон мовчав і дивив ся Бартлїєви просто в очи.

— Як що до чого. Подумайте собі, що ви дали би менї то, що обіцяли Гопови — і що той не побачив би вже більше божого сьвітла.

— На такий щасливий случай годі менї числити — відповів Бартлї і покивав головою.

— Щасливий случай! — повторив Монктон згірдливо. — Ми самі щастя собі робимо. Видите онтам того болоцюгу, що лежить під онтим деревом? То Бен Берилї.

— Я знаю — сказав на то Бартлї; — то той падлюка, котрого Гоп відправив.

— Так, то той, а він хотів би дуже зімстити ся на Гопі. То ваше щастє, пане Бартлї, наднесло его. Я знаю его та й то, що він давнїйшими часами заробив в однїй копальни.

— Відтак приступив Монктон близько до Бартлїя і шепнув єму до уха ті страшні слова: Пішлїть того чоловіка в копальню і обіцяйте єму пятьсот фунтів на случай, коли Вільям Гоп вже більше звідтам не верне — то Гопа таки ніхто вже не побачить.

Бартлї так перепудив ся, що аж відступив ся. — Убийство! — сказав він, бо в нім відозвало ся благороднїйше чувство і він хотів втечи від того спокусника. Але Монктон пішов за ним і поклав єму руку на плече.

— Тихож бо! — сказав він; — ви прийшли занадто близько до отвертого вікна. Пождіть, я подивлю ся, чи нема кого в комнатї. — Він глянув до середини; там не було нікого, бо Марійка була на першім поверсї. Але небавком вернула она назад до сеї комнати. — Впрочім о убийстві нема й бесіди — говорив Монктон дальше; — розходить ся лиш о таку катастрофу, які бувають в копальнях вугля. Ви говорили о щасливих случаях — чи ви не чули, що вашій копальни вугля грозить небезпечність?

— Ні, ні! — сказав Бартлї, дрожачи на цілім тїлї — то страшний злочин — не допущу до него.

— Треба лиш відваги; з другого же боку річ певна, що Кліффорди запізвуть вас до суду за обманьство. Они будуть відтак мешкати у вашім домі, будуть порпати ся у ваших грошех а ви будете зі спущеною головою і в арештантскім одїню сидіти в Портлендскім криміналї.

— Ні, ніколи! — крикнув Бартлї. — Чоловіче, ви хочете мене згубити!

— Я хочу вас виратувати! Звважте лиш, як маленько ви ризикуєте. То буде лиш нещаслива пригода і хто би погадав, що то ви єї спричинили? Прецї ніхто своєї копальні не нищить. Позвольте менї закликати того чоловіка. — Бартлї кивнув головою, що не хоче, але Монктон удав, що видить в тім его згоду і крикнув: Чувш Бене, ходи-но сюди!

— Ні, ні! — відозвав ся Бартлї — я не хочу мати з тим чоловіком ніякого дїла.

— Та й не потребуєте — відповів Монктон; — лиш послухайте, що він буде говорити. Він вам скаже на розум, як то легко може в якійсь копальни прийти до нещастя.

Берилї увійшов до города, але станув трохи віддалік. Бартлї обернув ся плечима до обох і ще відступив ся трохи від Монктона, котрий стоячи між обома, готов був довести до порозуміня між ними.

— Чувш Бене — сказав він — на мою просьбу пан Бартлї прийме тебе знов до роботи. Пану Гопови не потребуєш бути за то вдячний.

— Та й не хочу; щез би він та пропав!

— Але коли вже бесїда про роботу в копальни, то як то було, Бене, що ти позбув ся того докучливого наставника в копальнях вугля у Валесї.

Бен напудив ся і через хвильку не знав, що казати, але й зараз успокоїв ся і почав розповідати історию свого кровавого злочину з дивною мішаниною страху і вдоволеня та заздно затирав нервово руки.

— Ну, видите, пане — розповідав він — то так було: ми наклали трохи стрільної бавовни в малу руру і приложили лонт до неї, котрий мусів якраз чотири мінути горіти та сховали то в старій штольни. Відтак сказали ми наставникови, що в тій штольни добуває ся вода а він пішов туди якраз в пору; настав вибух а наставник з того диму, румовища і каміня вже більше не вернув.

— Дивно складає ся! — сказав Монктон; — якраз і пан Гоп спустив ся в копальню, щоби там оглянути стару штольню. Чи не дивний то случай? Коли би й п. Гопови щось подібного приключило ся, то я певний того, що п. Бартлї заплатив би тобі пятьсот фунтів.

Бартлї не відозвав ся на то анї словом, лиш стояв як трусливий виновник і чоловік, котрому совість не дає спокою а зі страху аж піт виступив єму на чоло.

(Дальше буде).

В неділю, дня 21 с. м. послїдне представлене „Марійка“, народний образ зі співами в 5 діях Мрштика.

† **Померли:** Юлія Ганасевичева, вдова́ ц. к. радника суду, упокоїла ся дня 11 с. м. в Ясли в 69 р. житя. — В Ряшеві помер 13 с. м. асистент податковий Клим. Левіцкий, родом з Косівщини.

— **Конець Полуботківскої спадщини.** Київска „Рада“ доносить: Скарбник розпорядчого бюра в справі відшуканя мітичної спадщини по українськім гетмані Полуботку розіслав усїм тим, що вносили на ту річ гроші, ось яке повідомленє: „Ш. Д.! З постанови розпорядчого бюра, після одержаного й висланого нам звідомленя прис. адвоката В. В. Пржевальского, розшуки в справі спадщини по гетьманови Полуботкови вважають ся закінченими. По сей день надійшло від д. д. спадкоємців до каси бюра, як се видко з грошевого звідомленя, всього 7.360 карб., витрачено з їх 3.084 карб. 42 коп. і лишилось 2.275 карб. 8 коп. Таким чином на кожний присланий до каси бюра карбованець витрачено 42 коп. і треба повернути 58 коп. Менї самому довело ся за цїлий рік богато попрацювати і я дозволю собі звернути ся до вас з оттаким проханєм. На моїй батьківщині в місточку Седневі, на Чернигівщині, місцеві люди будують народний дім, який обслугувати-ме виключно тільки просьвітні інтереси народу; в ньому будуть бібліотека читальня, чайня, впоряджувати-муть ся лекції та розумні розваги. Місцеві селяни і инші люди пожертвували на се діло десятину землї й 1.000 карбованців з власних коштів, чернигівский комітет тверезости асигнував 4.000 карб., але гроший сих далеко не достає; народний дім уже збудований, але треба ще около 3.000 карб. на докінченє его та обстанову. Чи не призначете ви за можливе пожертвувати належний вам остаток (чи частку тої суми) на се добре діло? Як що ви згодні, то благоволїть відорвати й прислати менї перший талон, а я надішлю вам квиток на сю жертву; як що ж вам угодно одержати належні вам гроші цїлком, то благоволїть прислати менї другий талон. (До письма додано два відповідні талони). З щирим поважанєм Ф. Лизогуб.

— **Самоубийство двох приятелїв.** Дня 8 с. м. знайдено при дорозї з Маріяцель на альпейску полонину двох молодих мужчин, з котрих один був вже не живий а другий ще жив і був притомний, але небавком також помер. Були то два щирі приятелї, оба з Відня. Один з них називав ся Фридрих Лях, мав лїт 22 і був студентом технольоґічного музея у Відни, а другий, Кароль Шмідт, лїт 21, був помічником купецким. Оба ще дня 3 с. м. вибрали ся з Відня, не кажучи родині і знакомим, куди виїзджають, і поїхали до звістного відпустового міста Маріяцель. Тут зайшли до церкви, висповідали ся і запричащали ся, написали листи до родини і дня 5 с. м. вибрали ся на полонину т. зв. Бірґеральпе, щоби тут разом згинути. Ставувши серед снїгу, Лях стрілив собі з нового револьвера в голову і згинув на місци. Шмідт, що мав старий револьвер, стріляв аж чотири рази до себе. Перша куля не поцїлила его таки зовсїм а три прочі зранили его тяжко. Він впав непритомний на землю і так лежав аж до полудня. Відтак опритомнїв і побачив свого приятеля неживого. Тоді встав він, вийшов як міг на дорогу і став кликати помочи. Коли же его нїхто не чув і не приходив ратувати, він вернув назад до свого неживого приятеля і положив ся на снїг коло него. Так перележав він тут три днї і три ночи, аж дня 8 с. м. знайшли тут его і трупа его приятеля та знесли на долину. Шмід ще жив і був притомний, а крім ран від куль мав ще відморожені руки а особливо ноги. Шмідт розповів все, як було і сказав, що він сам стріляв ся. У его приятеля знайдено в руцї револьвер лиш з одною вистріленою кулею. Шмідтови виймлено дві кулї з голови, а трета лишила ся; він ще жив, але на другий день помер. Лях лишив письмо, в котрім каже, що до самоубийства спонукала его несправедлива клясифікация, а що єму й так вже важко на сім сьвітї, то переніс ся на тамтой. Там бодай єсть Бог справедливий. Лях мав бути пильним учеником, а Шмідт так любив свого приятеля, що постановив разом з ним згинути.

— **Загадочна злодійска історія.** Тамтого понедїлка прийшов був до готелю Савой в Льондонї якийсь елеґантно убраний і знатно виглядаючий пан з малою ручною торбинкою в руцї і винайняв цїлий ряд комнат на другім поверсї за цїну 60 кор. на день. Він сказав, що пізнїйше приїде самоїздом его жінка з поковбою і привезуть великі пакунки. Незнакомий назвав себе дром Пульманом і пішов відтак до славного ювілерского склепу „Руд і Ска“ і казав там показати собі кільканайцять перстенїв. Він вибрав чотири перстенї, кождий по цїнї около 2500 кор., відтак диямантовий нашийник вартости 25.000 кор. і попросив, щоби єму тоті дорогоцїнности відставлено до готелю. Др. Пульман виступав так сьміло і з такою самосьвідомостию солїдного чоловіка, що ювілер не мав нї найменшого підозріня і казав вибрані річи віднести єму до готелю. Др. Пульман отворив двері від комнати, але й зараз сказав ювілерскому помічникови, що не може впустити его до комнати, бо там убирає ся его жінка. Помічник ювілерский чув, як той пан говорив голосно і що якийсь нібн жіночий голос відповідав єму. За кілька хвиль вийшов др. Пульман знову і приніс один з перстенїв назад, а попросив о нашийник. Помічник ювілера дав єму, але зачав вже его в тій хвили підозрівати. За хвильку вийшов др. Пульман иншими дверми з комнати, але помічник ювілера побіг за ним і завернув его назад до комнати. Все дальше діяло ся летом блискавки. Незнакомий вийняв бритву з кишенї і потягнув нею собі по горлї. Тепер помічник зробив крику і в однїй хвили збігла ся служба готелева. Тимчасом незнакомий вбіг до другої комнати і замкнув двері за собою. Коли виважено двері, не було вже в комнатї нікого, але за вікном знадворку на огневій драбинї побачено незнакомого скуленого і цїлого облитого кровю. Він підрізав собі горло і небавком опісля помер. В ручній торбі того чоловіка, котрий очевидно хотів в так незручний спосіб вкрасти дорогоцїнности, знайшли ся лиш самі ґазети а то париські, берлиньскі і італїяньскі, більше нїчого. Хто був той злодій самоубийник, поліції не удало ся й доси вислїдити.

Телеґрами.

Відень 17 марта. (Рада державна). В дальшій дискусиї над континґентом рекрутів промавляв пос. Удржаль, порікав анархію, яка панує в нашій внутрішній політици, критикував опору Австро-Угорщини об Німеччину і протестував против того, щоби Німеччина мішала ся до нашої внутрішної політики. Бесїдник зазначив, що Славяни мають інтерес в удержаню австрийскої держави, в котрій можуть знайти услівя розвитку. Дальше вказав він на покривджене полудневих Славян, того вірного цїсареви і на скрізь монархічного народу. Полудневі Славяни зроблять все, щоби удержати єствоване монархії для більшости двох третин полуднево-славяньского населеня.

Константинополь 17 марта. „Шураї Уммет“ поміщує інтерву з великим везиром. Сказано там, що із Солуня не перевезено нового сербского материялу воєнного анї також не дано позволеня на перевіз. Видано лиш приказ, щоби муніцию зложити в Солуни.

Варшава 17 марта. Австро-угорский консуль в Льондонї Сарнфельд іменований ґенеральним австро-угорским консулем в Варшаві.

Петербург 17 марта. Фінансову умову росийско турецко-болгарску підписано вчера.

Петербург 17 марта. Турецкий мінїстер справ заграничних Ріфаат паша від'їхав вчера вечером до Берлина.

Господарство, промисл і торговля.

Цїна збіжа у Львові.

дня 16 марта:

Цїна в коронах за 50 кільо у Львові.			
Пшениця	12·20	до	12·50
Жито	9·30	до	9·60
Овес	8·20	до	8·50
Ячмінь пашний	7·50	до	7·80
Ячмінь броварний	7·80	до	8·50
Ріпак	—·—	до	—·—
Льнянка	—·—	до	—·—
Горох до вареня	8·50	до	11·50
Вика	9·—	до	9·50
Бобик	8·—	до	8·30
Гречка	—·—	до	—·—
Кукурудза нова	—·—	до	—·—
Хміль за 56 кільо	—·—	до	—·—
Конюшина червона	75·—	до	85·—
Конюшина біла	35·—	до	55·—
Конюшина шведска	70·—	до	85·—
Тимотка	26·—	до	32·—

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1908 — після часу середно европейского.

ПРИМІТКА. Грубі числа означають поспішні поїзди; нічні поїзди означені звіздкою (*) Нічна пора числить ся від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Приходить до Львова:

З Кракова: **8·40, 2·30, 8·55, 1·30,** 5·50*, 7·25, 9·50, 5·45, 9·50*.
„ Ряшева: 1·10.
„ Підволочиск (голов. дворець): 7·20, 12·00, **2·15,** 5·40, 10·30*.
„ Підволочиск (на Підзамче): 7·01, 11·40, **2·00,** 5·15, 10·12*.
„ Черновець: **12·20, 6·40*,** 8·07, **2·05,** 5·57, 9·30*.
„ Коломиї, Жидачева, Потутор: 10·20.
„ Станиславова: 5·40*, 10·05*.
„ Рави і Сокаля: 7·10, 12·40.
„ Яворова: 8·26, 5·00.
„ Самбора: 8·00, 10·30, 2·00, 9·10*.
„ Лавочного, Калуша, Борислава: 7·25, 11·45 11·00*.
„ Стрия, Тухлї (від $^{15}/_{6}$ до $^{30}/_{9}$): 3·50.
„ Белзця: 4·50.

Відходить зі Львова:

До Кракова: **7·00*, 12·45*,** 3·50, **3·25,** 8·46, **2·45,** 6·12*, 7·35*, 11·15*.
„ Ряшева: 3·30.
„ Підволочиск (головний дворець): 6·20, 10·45, **2·16,** 7·45*, 11·10*.
„ Підволочиск (з Підзамча): 6·35, 11·02, **2·34,** 8·08*, 11·32*.
„ Черновець: **2·50*,** 6·10, **9·16,** 9·35, **2·35,** 10·38*.
„ Стрия, Дрогобича, Борислава: 11·25*.
„ Рави, Сокаля: 6·14, 7·10*.
„ Яворова: 6·58, 6·30*.
„ Самбора: 6·00, 9·05, 4·00, 10·45*.
„ Коломиї і Жидачева: 6·03*.
„ Перемишля, Хирова: 4·00.
„ Лавочного, Калуша, Дрогобича: 7·30, 3·15, 6·42*.
„ Белзця: 11·05.
„ Станиславова Ворохти (від $^{1}/_{7}$ до $^{31}/_{7}$): 6·55

Colosseum

в пасажи Германів

при ул. Сонячній у Львові.

Нова сензацийна програма

від 1 до 31 марта 1909.

Щоденно о год. 8 вечер представленє. В недїлї і сьвята 2 представленя о 4 год. по пол. і 8 годині вечером. Що пятницї **High-Life** представленє. Білети вчаснїйше можна набути в конторі Пльона при ул. Кароля Людвика ч. 5.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

СТ. СОКОЛОВСКОГО

Головна агенция дневників

у Львові, пасаж Гавсмана ч. 9,

приймає пренумерату і оголошеня до всіх дневників краєвих і заграничних.

До „Народної Часописи" і „Газети Львівскої" може приймати оголошеня виключно лиш ся агенция.

Найдешевше можна купити лише

в Авкцийній Гали

ул. Сикстуска 32

мeблї, образи, дивани, сальонову обставу, золото, біжутерії, старинности і все можливе до домового уладженя.

Порозумінє з провінциєю писемно.

Вступ вільний цїлий день.

З друкарнї В. Ловиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).